

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10.

ΑΔΑΛΟΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

Ο Γιάννης κι' ο Μαρής,
μειλουμε κι' άπορείς.

Γ.— Θα φαντάζεσαι τὸ πόσον περιέργως καρτερῶ,
τὰ καθέκαστα ν' ἀκούσω γιὰ τοῦ Πίπης τὸ χορὸν,
τὸ χορὸν τῆς μασκαράδας τὸν πολὺν ἐπιτυχῆ
π' ἀλεγρόρησε τὸν τόπο καὶ θ' ἀφήσῃ ἐποχῇ.

Ἔνα, ἔνα λέγε μου τα
ἐν σειρᾷ λεπτομερῇ,
τὰ κοστοῦμ μὲ τῇ μπαρμποῦτα
ποῦχε κάθε λυγερῇ.

X

Μὲ τὴν εὐγλωττὴ σου Μοῦσα
ἔλα φώτισε κι' ἐμὲ,
κι' ὅλα πέσμου τα τὰ λοῦσα
τοῦ χοροῦ τοῦ κοστουμέ,
Μὴν ξεχάσῃς καθαλιέρο,
μὴν ξεχάσῃς θηλυκό·
ὅλα θέλω νὰν τὰ ξέρω
τὰ κοστοῦμ τὰ καλινά

π' ὅλα ἔχειναν μὲ γούστο καὶ μέ χάρι περισσῇ
καὶ τ' ἀσχήμενες μονάχα ὁ ἡμίονος ἐσύ.

Τὸ χορὸν τοῦ Κοσμετάτου
πῶβαλε σιὸ λοῦσο κάτω
Βενετίες καὶ Παρίσια,
ποῖον λόγον εἶχες τάχα
ποῦ τὸν τίμησες βρὲ χάχα
μὲ κεφάλι γαῖδουρίσια;

Ἀπορῶ τὸ πῶς ὁ Πίπης νὰ σὲ 'μπάσῃ μὲς' τῇ σάλα,
καὶ νὰ σὲ παρουσιάσῃ σ' εὐγενέστατο κοινόν,
καὶ νὰ μὴ σὲ κατεβάσῃ κλωτσηδὸν ἀπὸ τῇ σκάλα
καὶ σιὸ σταῦλο νὰ σὲ στείλῃ νὰ σοῦ ῥίξουνε σανό!

X

Τὰ καθέκαστα τοῦ μπάλου ἐν ἐκτάσει νὰ μοῦ πῆς
ποῦρθανε μασκαρεμένα
θηλυκά χαριτωμένα
τῆς ψηλῆς περιωπῆς,
ποῦρθαν κι' ἡλικιωμένοι
κατὰ πάντα σοβαροί,
μὲς' τὸ ντόμινο κρυμμένοι
μασκαράδες ζωηροί,

X

Μ.— Ποῦθε νὰ βάλω τὴν ἀρχή, δὲν ξέρω μωρὲ Γιάννη.
Γι' αὐτὸν τὸν ἔξοχο χορὸν ὁ στίχος μου δὲν φθάνει.
Δὲν περιγράφει εὐκόλα μὴά τέτοια ζωηρότη·
ἀλλὰ κι' ἐτούτην τῇ φορὰ
ἢ Μαριγοῦλα ἢ κυρὰ
μᾶς ἔκαμε τὴν πρώτην.

Δὲν εἶχε τὸ κορμάκι τῆς σὲ ντόμινο κρυμμένο,
ἀλλὰ σὲ φόρεμα λευκὸ ἀσημοκεντημένο
ποῦ ἂν τὸ ἔκανες ψιλὰ σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
τὸ ἥμισυ Δηξοῦριον μποροῦσε ν' ἀγοράσῃς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.54.Υ1 Φ1.0030

Δὲν ἤμπορῶ κατ' ὄνομα νὰ ξέρω τῆς κυράδες
γιατ' εἶναι δύσκολο κανεὶς νὰ ξέρῃ μασκαράδες
ἀλλὰ γιὰ τὰ κοστούμια τοὺς δὲν ἔχω δυσκολία·
κι' ἐκεῖνο πῶπαράστησε Ἑλλάδα καὶ Γαλλία,
εἰς ἔνωσιν φανταστικῆς μασκαροσυμμαχίας,
ἦταν κοστούμι, κύριε, πολλῆς ἐπιτυχίας.
Ἐπίσης ἦταν πολὺ ἐπιτυχὴς ἰδέα
καὶ τὸ κοστούμι τοῦ Λυγνοῦ μὲ τὸν ἀειδέα·
κι' ἂν ἀεὶ δὲν ἔχουμε στὸν τόπο πρὸ μεγάλο
ἐγ κ λ ο ν ὑπῆρξε ὁ Λυγνὸς στὸν κοστούμὲ τὸν μπάλο.

Ἔτσι ὥραϊο κοστούμὲ δὲν θὰ ξαναπιτύχῃ
νὰ μετατρέψῃ σοφοὺς εἰς ζωηροὺς ὀμίλους,
κι' ἄλλες νὰ γένουν μάϊσες νὰ δείχνουνε τὴν τύχῃ
κι' ἄλλες νὰ βλέπῃς γύφτισες νὰ διορθῶνουν μύλους.
Τὶ κοστούμὲ καμαρωτό!
Μπερζέρ φολι, μπερζέρ βατώ,
καὶ μὴ ὥραϊα σφῆκα
ποῦ τὸ κεντρί της ἦτανε χαμόγελο καὶ γλῦκα.

Ἔχανε οἱ στὸ ντύσιμο ἢ μασκαράδες ὅλες·
δὺὸ κοντουλὲς καὶ μὴ ψηλὴ ντυθήκανε Σπανιόλες
κι' ἐλύγιζαν ἰσπανικὰ τὸ σῶμα τοὺς τὸ ντρίτο.
ὁ δὲ Μαρκὴς ὁ Ντέτσιμας ποῦ ταυρομάχος ἦτο,
σὰν τὸν Τιβέριο κι' αὐτὸς ἔστεκε μὲ τὴ σκέψη
ποῦ δὲν ὑπῆρχε στὸ χορὸ βουβάλι νὰ παλέψῃ.
Ὁ κύριος Κалаύριος τῶν ὀμαλῶν ἑημάτων
κι' ὁ Δελαπόρτας ὁ γιατρὸς τῶν ἀσθενῶν ὀμμάτων,
κοκόροι κατακόκκινοι ντυθήκανε κι' οἱ δύο
κι' ὅλες τῇ κότῃ τοῦ χοροῦ το' ἐβάλανε σὲ μπρῖο.

Μὴ κομποῦλα παντρεμένη.
βλάχα ἦτανε ντυμένη·
κι' ἂν ἡ εὐχαρὶς μᾶς ἦρθε μὲ τὸ σύνηδες νοῦρ,
ἦρθε κάτασπρη μὴν ἄλλη
μὲ καπέλο στὸ κεφάλι
ἐποχῆς ντιρεκτοῦρ
καὶ μαζὺ της τὸ κορίτσι τὸ σεμνὸ καὶ ζηλευτὸ
μὲ τὸ διατρέχον ἔτος στὸ φουστάνι του γραφτὸ
κι' εἶπα τότε ὁ καυμένος,
ἀγνοῶν ἂν ἐσφαλμένως
τὸ ἐηγοῦσα ἢ σωτὰ,
πῶς ἐκεῖνο τὸ κοστούμι

πῶφοροῦσε τὸ λουκοῦμι,
Καζαμίαν παριστᾷ.

Μάσκες ἔκρυβαν τὰ μάτια πῶπειτούσανε φωτιές.
Γ. — Ἦτανε μασκὲ κι' ὁ Μπίλης;
Μ. — Ἦτανε κι' ὁ Πελετιές.
Ἦταν ὅλο τ' αἰ λάϊφ στοῦ δημάρχου μας τὸν οἶκον
κι' ἦτανε κι' ὁ Δριβαλιάρης μὲ περοῦκα Λουδοβίκων.
Στοῦ δημάρχου τὸ καλόνι
πῶχει πάτωμα παρκέ,
εἶδαμε καὶ τὸν Τελώνη
ποῦ δὲν ἦτανε μασκὲ,
καὶ τὴν ντιστεγκὲ κυρία μ' ἓνα φόρεμα καφέ,
κι' εἶδα καὶ τὸν Τζουγανάτο
μὲ τὸ πιάτο του γεμάτο
ἀπὸ κρέμα τοῦ μπουφέ.

Εἶδα φοβερὲς φαγάνες στὸ λιμένα τοῦ σουπέ·
κι' ἔβλεπα καὶ μεσ' τὸ μπάλο
πῶκανε σουξὲ μεγάλο
τὸ κοστούμι τῆς πουπέ.
Ἄλλ' ἐπίσης μωρὲ Γιάννη, τῶπαν ὅλες βουρλισιὰ,
τὸ κοστούμι τῆς κυρίας πῶπαράστηκεν δροσιὰ,
μὰ κι' ἀκόμα πλέον φρίνα
στὸ κοστούμι πιτυχιὰ,
εἶχε κάποια παλητασίνα
δοδοκόκκινη ποχειά.

Ἄλλὰ κι' ἄλλες παλητασίνες
ἡλικίας τρυφεράς,
ἐπετοῦσαν σὰν Σειρήνες
μεσ' τὸ κῶμα τῆς χαρᾶς
καὶ παλητάσος ὁ Μπογδάνος μὲ κατὰλευκὴ στολὴ
σὰν πανοῦργος Ὀδυσσεὺς τῆς ἀπέφηνε πολὺ.
Τὶ πειράγματα καὶ γέλοια·
τὶ φ ο λ ι μὲ κονδουνέλια·
τὶ μεγάλῃ εὐθυμίᾳ στοῦ Δημάρχου τὸ χορὸ,
ποῦ κι' ὁ Λιβιάδης ὁ Μίμης μετεβλήθη σὲ πιερρό!

Τὶ τοιγὰν καὶ ἐκινεῖς τ' ἀγνοῖς περὶ νομικῶν,
τὶ χαριτωμένη μία ποῦρθε κοστούμὲ σαμπάνια·
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

τὴ Μινῶν πιτυχημένη κι' ἡ μικροῦλα τοῦ Δουκάτου
 ὄρε μόνον μὲ τῆς κάλτσες καὶ μὲ τὰ μαλλιά της κάτω·
 τὴ λαμπρὸς αὐτὸς ὁ κόσμος ὁ ὑπὲρ τῆς προσωπίδος,
 τὴ ὠραῖο τὸ κοστοῦμι τῆς ἀρχαίας ἑλληνίδος,
 τὴ λαμπρὰ καὶ θαυμασιὰ τῶν χρωμάτων ποικιλία,
 τὴ ὠραῖο καὶ τὸ φράκο τοῦ Προκόπη τοῦ Ἡλία,
 ἦταν ὁ χορὸς τοῦ Πίπη καὶ τὴ μαγευτικὴ
 εὐθυμία, ζωηρότης
 κι' εἶχε μὲ τὸ ντόμινο της
 παπανούρα, κοκλικό.

×

Μυσκαράδες τέλεις πάντων ἦταν' ἓνα γκερεμέ.
 Δηλαδή καὶ τὴ δὲν εἶδα εἰς αὐτὸ τὸ κοστοῦμέ!
 Εἶδα μέσα σ' ἓνα ὄασο
 τυλιγμένονε τὸ Βάσσο,
 Εἶδα καὶ τὸ δικηγόρο τὸ Μεμῆ τὸ Δελαπόρτα
 ποῦχε μείνει πέντε ὥρες κουμπισμένος σὲ μὲτὰ πόρτα.
 Εἶδα χότζα μὲ τὸ φέσι
 τὸ Τζωριτζάκη τὸν Ἰγγλέση,
 καὶ Ἰάπωνα ντυμένον τὸν Τρωγιάνο τὸ Νικόλα,
 Γ.— Τὸ καλλίτερο ἀπ' ὅλα!

×

Μ.— Μέσα σ' ἓνα τέτοιο μπρίο, τὴ δὲν ἔβλεπε κανεὶς!
 Μὴ δὲν εἶδα μὲ βελέσι
 Τὸν Ἀντρέα τὸν Ἰγγλέση
 πῶλεγες πῶς εἶναι, Γιάννη, Γλαπωνέζα δεσποινίς.
 Μὴ καὶ τὸ Γυμνασιάρχῃ τὸν δὲν εἶδα μὲ μαρμποῦτα
 κι' εἶπα Θέ' καὶ Κύριέ μου τὴ σπειάκοιλα ναι τοῦτα!
 Εἶδα μάσκαρες στὴ σάλα κι' ἄλλες ἐν τῷ διαδρόμῳ
 εἶδα καὶ τὸ Σαραβέλα τὸν καινούργιον ἀστυνόμο,
 εἶδα καὶ τὸ Γερακόρη ποῦνε χορευτὴς καλὸς
 κι' ἔχει μόνον φαβορίτες καὶ μουντάκι παντελῶς.

×

Εἶδα νέους, εἶδα γέροντες καὶ μητέρες μὲ παιδιὰ,
 κι' ἀπὸ μὲτὰ χαρματίδα
 παραμόνεψα καὶ εἶδα
 τὴ γρηὰ τὴν παππαδιά.
 Κι' ὅταν ἔφευγ' ἀφ' τὸ σπῆτι
 λέγοντας ἀρεβοὰρ
 εἶδα καὶ τὴν Ἀφροδίτη
 μὲ κοστοῦμι κουζίνοαρ.
 καὶ τῆς εἶπα « πῶς λυποῦμαι Ἀφροδίτη μ' ἀκριβῆ,
 ποῦ δὲν σ' εἶδα αὐτὸ μπονόρα νὰ σὲ πάσω βιζαβί! »

×

Ξεραθύμησα βρὲ Γιάννη φαγαπότι καὶ χορὸ·
 τὰ ζαμπὸν ἐν ἀφθονίᾳ, ἡ σαμπάνιες σὰ νερὸ·
 τὰ γλυκὰ τὰ κουβαλοῦσε ὁ Σπανὸς μὲ τὸ σακκί·
 καὶ χαλάλι τοῦ Δημάρχου π' ἄλλαξε πολιτική.
 Τέτοιο Δήμαρχο γενναῖο πῶς νὰ μὴ τὸν καμαρόνω
 ποῦ χοροὺς μὲ φαγαπότι θὰ μᾶς κἀνῃ κἀνῃ χρόνο.
 Πῶς νὰ μὴ τὸν καμαρόνω τώρα π' ἄλλαξε πολὺ
 καὶ διὰ τῶν ἐδωδίων
 τὸν πεινῶντα τοῦτον Δήμον,
 θαυμασίως ὠφελεῖ.

×

Γ.— Ἄν ἐστὶν, Μαργῇ, τὸ ἀμάκας διεσκέδασες ἐκεῖ,
 ἡ ὁρεψα κι' ἐγὼ σπουδαῖα στὴν Ἐπαγγελματική.
 Δὲν φαντάζεσαι τὸ μπρίο ποῦχε κείνος ὁ χορὸς
 ποῦ δὲν ἦτο μ' ἐτικέτα
 ἀλλὰ μόνον μὲ γρακέτα
 περιπάτου τῆς μερός.
 Δὲν φαντάζεσαι τὴ θεῖα πῶπεράσαμε κι' ἐμεῖς
 ποῦ ἐπήγαμε ντυμένοι μὲ σακάκι τῆς στιγμῆς
 κι' ἐχορέψαμε γυναῖκες μὲ κεφάλι γνωστικὸ
 κι' ὄχι ἀρνούβω κυρίες μὲ κοστοῦμι καλικό.

×

Ἐχόρεψα π' ἂν μ' ἔβλεπες ἦθε σὲ πιάση ζήλεια·
 εἶχα τὸ Σάβλο βιζαβί στὴν πρώτη κουαντίλγια
 καὶ τὸν Καπάτο τὸ Μεμῆ ποῦνε κι' αὐτὸς ξιφτέρι,
 τὸν εἶχα στὸ λανσιέρι,
 Πῶς γλέντισες στὸν καλικὸ
 δὲν θὰ σι' ἀμφισβητήσω·
 ἀλλὰ κι' ἐγὼ στὸν λαϊκὸ
 δὲν ἔπεσα ξωπίσω.
 Ἡ ζωηρότης τοῦ χοροῦ ἐβάσταξ' ὡς τὸ τέλος·
 τὴν πρώτη δίχως νὰ ῥωτᾶς τὴν ἔκαμε ὁ Δέλος.

×

Σ' ἀστράπτοντα πατώματα
 ὡς μὲ τὰ ξημερώματα
 ἐπήραμε τὰ ὄρη·
 τριάντα πρέπει νᾶτανε γιαιτροὶ καὶ δικηγόροι
 καὶ πληθὸς ἄπειρον, Μαργῇ, ἀρρένων καὶ θηλέων
 ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν ἐργατῶν τῶν μὴ ἐπιπολαίων
 ἀλλ' ὑπερμέτρως σοβαρῶν, ἰδίως καθ' ἡμέρας
 ποῦ μετεβλήθη ὁ ἀῆρ αὐτῆς τῆς ἀτμοσφαίρας!

×

Δὲν ἤμουν μὲ τὰς φολί
 τὰς προσωπίδους,
 ἀλλ' εἶχα μὲτὰ τὴν ἑλπίδα
 μὲ τοὺς ἀπάρους

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΤΣΙΟ ΛΕΣΒΟΥ

καὶ στὸ μπουφὲ τοὺς ῥοῦσκωνα καλὰ τὰ μάγουλά μου
κι' ἐγὼ σὰν ἄπορος, Μαῖη, ἐργάτης τοῦ καλάμου.
Λαμπρὸς καὶ ζωηρότατος ὁ μπάλος τῶν ἀπόρων
ἐπιτυχῶν πληρέστατα εἰς βάρους διαφορῶν.

×

Χαλάλι τον τοῦ Παναγῆ πῶπιτυχε τὴ φέστα·
κι' ἂν ἔλειπε ἡ ἀρουνβὼ καὶ μυρωδάτη βέστα,
ἦταν' ἐξέχοντες ἐκεῖ
ἐνδεδειγμένοι σερνικοὶ
γὰ γλέντι καὶ γὰ μπρίο,
ὁ Κωστιαντῆς ὁ Καραβιῆς κι' ὁ Βαλδεσέρας δύο.
Μὰ κι' ὁ Μαῖης ὁ Σολωμός, σὲ τέτοια πανηγύρια,
κάνει καὶ τρέμει τὸ μπουφὲ μ' ὅλα του τὰ σιγύρια.

×

Μ.— Χορὸ μᾶς ἔκαμε κι' ὁ Τονλ, ὁ Τζῶν μὲ τὰ γενάκια
κι' ἀπὸ ῥωρὶς χορεύανε μπεμποῦλες μὲ παιδάκια
κι' ὅταν ἀποκοιμήθηκαν ἐκεῖνα τὰ καῦμένα,
ῥορεύαν κι' ἡ μαγάδες τοὺς ποῦ τᾶχαν γεννημένα.
Θαυμάσια περάσαμε καὶ μεσ' τοῦ Τζῶν τὴ σάλα
πῶμαζευνθῆκαν τὰ μικρὰ μαζὺν μὲ τὰ μεγάλα.
Κι' ὁ Τζῶν μᾶς ὑπεχρέωσε μὲ τὸ χορὸ μεγάλως
καὶ τρεῖ κοντὰν ἀπέμεινε ὁ Σάνιτας ὁ Γάλλος.
κι' ἐγὼ τοῦ Γάλλου ἔλεγα πῶς ὁμολογουμένως
εἶναι πολὺ καλλίτερος ὁ γάλλος ὁ ψημένος.

×

Γ.— Μωρ' ἀλήθεια καρναβάλι
ποῦχε ῥέτο τ' Ἀργιστόλι!
Μὲ διάθεσι μεγάλη
ἐμασκαρευτήκαμ' ὅλοι.
Κι' ἐν τῷ μέσῳ τόσης τρέλλας καὶ πρωτοφανοῦς χαρᾶς,
ἐσκεφτώτουνε καθένας πῶς νὰ γένῃ μασκαρᾶς!
Ποῖς ποτὲ νὰ περιμένῃ
ποῖς ποτὲ νὰ φανταστῇ,
πῶς ἡ χώρα ἡ κλαμμένη
θᾶβγῃ Ζάκυνθο σωστή!

×

Ὡς τὸ γόνα εἶχε φθάσει τό πολὺ τὸ κομφετὶ
κι' ἐβουλώσανε μὲ δαῦτο οἱ καινούργοι ὄχαιοι.
Χίλοι τόσοι μασκαράδες ἐπαλεύανε μ' αὐτὸ
ποῦρθαν στὴν ἐξέδρα κάτω
κι' εἶδαν πῶς τὸ Κομητάτο
δὲν τοὺς ἔδινε λεφτό!

Μ.— Μὰ τὸ Κομητάτο, Γιάννη, ἔκρινε πολὺ κακῶς
μὴ βραβεύσαν ἕνα σκύλο πῶς ἐροῦσε διαρκῶς,

Γενικὸ τὸ καρναβάλι, γενικὸ τὸ ξεμπουριό·
φέτο δίχως μασκαράδα δὲν ἀπέμεινε χωριό.
Καὶ προπόντων ἡ Λακύνθρα εἶχε μάσκαρα γερὴ
πῶκατέβηκε στὴ χώρα καὶ μᾶς ἔθαξε, Μαῖη.
Κι' ὁ χορὸς τῆς εἶχε γοῦστο καὶ τὰ λούσα τῆς πολλὰ.

Μ.— Εὔγε του τοῦ Μαστορέλη ποῦ τὴ σιόλισε καλὰ.
Κι' εὔγε καὶ τοῦ Μαραβέγια κι' εὔγε καὶ τοῦ Τσελεπῆ,
ποῦ τὴ φέρανε στὴ χώρα τ' ἄλογά τους ἀστραπή.

×

Γ.— Κι' οἱ Σαρλάδες ἀπονκάτου εἶχαν ὁμορφο χορὸ,
ἐγενώντανε σιὰ βάρσι τὰ ποδάρια τοὺς φτεροὶ
κι' οἱ Σβορῶνοι χορευτάδες ὅλο νέοι ζηλευτοὶ,
στὴν ἐντέλεια τοὺς εἶδα πῶς χορεύανε κι' αὐτοί.

Μ.— Μὰ καὶ πέρα στὴν Πεσάδα
εἶχε μάσκαρα λουσαδά
ὁ Βασίλης ὁ Σταγκιός·
μὴ μοῦ τὸν πετᾶς στὴν ἄκρη κι' εἶναι μαστορας κι' ἐκεῖός.

×

Γ.— Κι' ὁ χορὸς τοῦ Σπαρτινῶνε στὴν Πανέικη ἀλλή,
μοῦπ' ὁ Σπῦρος ὁ Καπάτσος πῶς ἐλίτυχε πολὺ.

Μ.— Γενικῶς στὴν ἐπαρχίαν
τῆς σταφιδοσυφορᾶς
πλήρη τὴν ἐπιτυχίαν
εἶχε κάθε μασκαρᾶς
Κι' εἶχαν μάσκαρα σπουδαία ποῦ ἐτράνταξε ντουνηᾶ
ὡς κι' ἐκεῖν' οἱ Κουρουνκλάδες ποῦν ἐν ὕλῳ δεκανηᾶ.

×

Γ.— Λυποῦμαι ποῦ μᾶς πέταξε γοργὸ τὸ καρναβάλι
κι' ἄμποτες ἔτσι ζωηρὸ νὰ μᾶς ξανάρτῃ πάλι,
μὲς' τὴν ἀθῶα τρέλλα του ὁ νέος νὰ ξεχάνῃ
κάθε φαρμάκι τοῦ καιροῦ ποῦ γέροντα τὸν κάνει.

Ἀχ! Ἔτσι τὴ φαντάστηκα· πῶς καρναβάλι θάναί
ἡ ἔυορφή μας ἡ ζωὴ, σὰν ἡμῶνα παιδάκι·
μὰ τώρα ποῦ τὰ χρόνια μου ἕνα μὲ τ' ἄλλο πᾶνε,
τὴ γλῶσσα τοῦ καρναβαλίου τὴν ἐγοῖωσα φαρμάκι!

Ἀχ! Ἔτσι ὅπως κομφετὶ καὶ τὴ ζωὴ μας δίδνε
στὸν κόσμον τὸν ἀπατηλὸ ἡ μοῖρα ποῦ μᾶς φέρνει!
Τὸν ἔμορφο χρωματισμὸ γιὰ λίγες ὥρες δείχνει
ὡς ποῦ νὰ πέσῃ ν' ἀφεθῇ σὶδ ῥεῦμα ποῦ τὴν σέρνει!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΥΠΟΙΣ «ΛΕΟΝΤΟΣ» Ν. Π. ΚΟΥΡΒΙΣΙΑΝΟΥ.
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΟΝΤΙΟΥ